

عنوان مقاله:

جستاری در تاویل های مولوی از احادیث شریف در کتاب مجالس سبعة و فیه ما فیه

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات ادیان و عرفان تطبیقی، دوره 5، شماره 1 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

علی بازوند - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی پردیس بحرالعلوم شهرکرد، دانشگاه فرهنگیان، ایران.

آرش امرایی - استادیار گروه دروس عمومی دانشگاه علوم و فنون دریایی خرمشهر، ایران

خلاصه مقاله:

مولوی بی شک مشهورترین شاعر قرن هفتم است که بخش عظیمی از گنجینه ارزشمند معارف الهی و احادیث را در ادبیات فارسی به خود اختصاص داده است. او در آثار خود در برخی موارد برداشت هایی متفاوت از احادیث می کند که بیانگر تسلط فراوان شاعر به علوم اسلامی و روایات است. تاویل های وی در آثار منثور مشخصا مجالس سبعة و فیه مافیة نشان دهنده احاطه شاعر به معارف الهی به ویژه علوم مرتبط با حدیث است. موضوع برداشت های دیگرگونه مولوی، بیشتر پند و اندرز، عبرت، تمسک و توکل به خداوند، عدم پیروی از هوای نفس و مذمت دنیا است. درک دقیق این نوع از احادیث در نثر مولوی گاهی لازمه اش فهم معانی غیرحقیقی کلام او است. این برداشت های متفاوت گاهی به جای افراد و اشیا و اموری مانند آن ها در کلام خود را نشان می دهند. درک سخن مولوی در بسیاری از امور بدون آگاهی داشتن از این تاویلهای غیرممکن به نظر می رسد. هدف پژوهندگان در این تحقیق نشان دادن این موارد است که مولوی بسته به شرایط گوناگون، گاهی تاویل متفاوتی از یک حدیث. در این تحقیق سعی شده است تا با اشاره به سخنانی که در بردارنده یکی از برداشت های دیگرگونه است، خواننده در فهم سخن مولوی یاری داده شود.

کلمات کلیدی:

تاویل، احادیث، فیه مافیة، مجالس سبعة، مولوی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1466001>

